

Islamul

Traducere din limba franceză de
Constantin Codreanu

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2016

Cuprins

Prefața traducătorului	11
Cuvânt-înainte.....	15
CAPITOLUL I.....	17
Situația economică. Statul social și spiritual Mecca în secolul VI	17
La Mecca te naști, crești și mori comerciant.....	18
Societatea meccană	19
Credințele	20
Mecca atacată de trupele abisiniene.	
Nașterea lui Mohamed ibn Abdallah	22
Depravarea moravurilor	23
CAPITOLUL II.....	26
Viața lui Mohamed.....	26
Meditațiile	28
CAPITOLUL III.....	30
Primele manifestări ale islamului.	
Revelațiile coranice.....	30
Evenimentul „Rharu Haira”	31
Efectele revelației. Versetele.....	33
Natura suratelor	35
CAPITOLUL IV.....	37
Nealterarea Coranului, cuvânt veșnic	37
Autenticitatea Coranului	39
Verificarea Coranului și lectura lui	40
Varianța finală a Coranului	42
Comentariul și exegeza Coranului	43

CAPITOLUL V	45
Morala islamului. Preceptele	45
Binele și răul	46
Trei categorii de credincioși	48
CAPITOLUL VI	51
Deosebirea dintre actele profane ale Profetului și actele sale dictate de Dumnezeu	51
CAPITOLUL VII	56
Actele pe care musulmanul „responsabil” trebuie sau nu trebuie să le facă	56
1. Profesiunea de credință „Șenada”	56
2. Rugăciunea	58
3. Postul	59
Care este scopul Ramadanului?	61
Reflexii despre Ramadan, conform textelor	62
4. Zakatul (Impozitul legal)	64
Bunurile impozabile	65
Cine beneficiază de aceste beneficii fiscale?	65
Pomana facultativă	67
5. Pelerinajul la Casa Sacră a lui Dumnezeu	68
Caaba	68
Practicile din jurul Templului	69
Practici păgâne anteislamice	71
Caaba în timpul Islamului. practicile impuse de el în jurul locașului Caaba	72
Popasurile de la Arafă, Mozdalifa și Mina	73
El Omra sau micul pelerinaj	74
Semnificația riturilor sacrificiul	74
Ismail sau Isaac?	75
Importanța morală și materială a Hadj-ului	76
Actele morale și materiale ale musulmanului	77
CAPITOLUL VIII	80
Binecuvântarea lui Mohamed	80

CAPITOLUL IX	83
Profetul decide de a părăsi Mecca și de a emigra	83
Tratatul de la Aqaba-El Hidjra. intrarea în Yathrib	83
Locuitorii din Yathrib, Khazredj și Aus	85
Primii prozeliți. Misiunea Mosab	86
Contactele Profetului cu aușii și cu khazredjii	87
Intrarea în Yathrib	91
Calendarul hegirian	92
Hegira și anul hegirian	93
Sfârșitul lui Maussim El Hadj	94
CAPITOLUL X	95
Organizarea primului stat musulman	95
CAPITOLUL XI	99
Condiția femeii în Islam	99
A. Veritabila promovare a femeii	99
B. Poligamia	100
C. Bunurile femeii. Partea ei de moștenire	101
D. Divorțul	102
Soțiile Profetului	103
Zeineb	104
Aișa Bent Abubekr	105
Cum își trata Profetul soțiile sale?	107
CAPITOLUL XII	110
Luptele și hărțuielile musulmanilor după Hegira	110
Miracolul bătăliei de la Badr. Consecințele ei	112
Stare de beligeranță. A învinge sau a muri	113
Medina, loc de trecere a caravanelor	114
Meccanii echipează o puternică armată	115
Cele două armate se confruntă	117
Victoria musulmanilor	118
Pentru Islam, victoria a fost decisivă	119
Bătălia de la Ohod	
(anul III de la Hegira - 626 d.cr.)	120

CAPITOLUL XIII.....	128
Tratatul de la El Hodeibia. Cauzele și efectele lui	128
Conținutul tratatului.....	131
CAPITOLUL XIV.....	134
Profetul și evreii	134
Clanul Benu Qainoqa	137
Clanul Benu Nadhir.....	138
Evreii Benu Qoraidha.....	139
Ahl Khaibar	141
CAPITOLUL XV.....	143
Omrat El Qada.....	143
CAPITOLUL XVI.....	146
Scrisorile Profetului către suveranii orientului.....	146
CAPITOLUL XVII.....	151
Lupta de la Muata și consecințele ei	151
CAPITOLUL XVIII.....	153
Cucerirea orașului Mecca.....	153
Succese și eșecuri. Amintirea faptelor strălucite.....	153
Puterea crescătoare a Islamului	155
Pregătirea marșului asupra orașului Mecca.....	156
Armata s-a pus în marș. Demersuri zădarnice ale lui Abu Sofian.	157
Convertirea lui Abu Sofian.....	158
Intrarea în Mecca.....	160
Blândețea lui Mohamed.....	162
Mecca devine oraș musulman	163
Concluzie.....	164
CAPITOLUL XIX.....	166
Bătălia de la Tobbuk. Pelerinajul de adio.....	166
I.Bătălia de la Tobbuk.....	166
II.Pelerinajul de adio.....	167
Ultimile ritualuri.....	168
Discursul de adio al Profetului	170

CAPITOLUL XX	172
Moartea Profetului (Luni 12 Rabi I anx /iunie 632 d.cr.)	172
CAPITOLUL XXI	174
Califatul în Islam.....	174
Califul era ales pe viață	175
Cum funcționa statul musulman și care erau angrenajele administrative, înainte ca ele să fie influențate de instituțiile moderne?	176
CAPITOLUL XXII	179
Despre executiv și legislativ în statul musulman	179
Consiliul consultativ	180
Consultare sau deliberare?	181
Secretarii și miniștrii în Islam	182
Șambelanul (el hadjib).	185
Magistraturile	187
Cadiul.....	187
Guvernatorul provinciei.	188
Mothassibul (Magistratul de mărfuri).	189
Responsabilul cu despăgubirea.	189
Însărcinatul cu recursurile.	190
Șeful poliției.....	190
Egalitatea cetățenilor în fața legii.....	190
CAPITOLUL XXIII	192
Răspândirea Islamului în diferitele continente.....	192
CAPITOLUL XXIV	196
Dreptul musulman și riturile	196
CAPITOLUL XXV	201
Conferința la vârf, de la Lahore, a țărilor islamice	201
Islamul are cuvântul său de spus occidentului	201
Despre colonizare și decolonizare, la conferința din Lahore	202
Islamul a trecut prin grele încercări	206

Prima perioadă.....	206
A doua perioadă.....	207
A treia perioadă.....	208
<i>Prima eră colonială.....</i>	208
A patra perioadă.....	208
<i>A doua eră colonială.....</i>	209
Uniunea țărilor islamice	209
Punctul de vedere al opiniei europene.....	210
Un lucru concret.	212
CAPITOLUL XXVI.....	214
Originile legilor agrare în Islam	214
Reconversia	215
Agricultura este mai rentabilă decât comerțul.....	216
CAPITOLUL XXVII.....	223
Teoria muncii, a capitalului și a tezurizării în Islam ..	223
Acțiunea în spiritul Coranului.	224
Munca, sursă de profituri materiale și satisfacție morală.....	225
Munca ilicită este lovită de nulitate.....	226
Egalitatea eforturilor în munca în comun.....	227
Islamul impulsionează economia	228
Tezaurizarea. Refolosirea beneficiilor.	229
Islamul este contra speculei, capitalismului, trustului și cartelului.....	230
Concluzie.....	231
CAPITOLUL XXVIII.....	232
Conceptul de fanatism și de toleranță în Islam.....	232
Islamul și civilizațiile în care a pătruns	236
Tineretul musulman trebuie să fie conștient de responsabilitățile lui	240
Convingere prin argumente verificabile.....	241
Întoarcerea la tradiții.	242

CAPITOLUL I

SITUAȚIA ECONOMICĂ.

STATUL SOCIAL ȘI SPIRITUAL MECCA ÎN SECOLUL VI

În secolul șase după Cristos, Mecca era o importantă aglomerare, cu activități comerciale fructuoase. Nu avea, totuși, nici cultură, nici industrie, minerit, deloc, nici arbori cu lemn pentru artizanat și nici produse care să permită supraviețuirea acestui oraș. Prima chestiune ce se putea pune oricărui călător era aceea de a ști din ce poate trăi un oraș într-o țară atât de dezolantă? El constata, așa cum și în prezent face orice călător, că orașul și periferia lui erau și rămân cu totul fără produse agricole și bogății ale solului și subsolului. Apa însăși, necesară alimentării oamenilor și animalelor, lipsea sau se găsea rar.

Trebuie să te depărtezi de Mecca, spre Nord, pentru a găsi, la munte, o agricultură înfloritoare. Oasa Taif, centru estival al meccanilor, se găsește cam la două-trei zile de mers.

Mecca și periferia ei, în jur de zeci de kilometri, constituia o regiune dezolantă și deșertică, neproductivă în resurse agricole, de orice natură ar fi ele, în afară de câteva ierburi spinoase și uscate, cu greu păscute de oi și cămile.

Acolo e foarte cald și cele câteva averse de ploaie se scurg în viroagele orașului pentru ca, apoi, să dispară foarte repede în uedurile care nu rețin nici măcar apa necesară pentru adăpatul șeptelului.

Această deprimantă stare a ținutului ar fi putut suprima orice viață umană dacă un eveniment important nu s-ar fi produs în urmă cu câteva milenii: construirea unui sanctuar ridicat în onoarea Divinității și adunarea periodică de oameni

veniți din cele patru colțuri ale Arabiei pentru a-și împlini practicile religioase în acest templu pentru a desfășura activități comerciale, îmbinând utilul cu plăcutul – să-l adore pe Dumnezeu și să facă afaceri. Acest dublu scop se dovedea folositor deoarece, evident, călătoria obositoare prin imensitatea deșertică devenea lucrativă și încurajantă, pentru că aducea bani.

LA MECCA TE NAȘTI, CREȘTI ȘI MORI COMERCIANT

Așa s-a creat centrul religios-comercial Mecca. De asemenea, meccanii, prin forța lucrurilor, au devenit, în exclusivitate, comercianți. Un meccan se naște, crește și moare comerciant.

Încetul cu încetul, acest comerț a căpătat o amploare considerabilă, iar produsele agricole, pe care solul locurilor nu le putea oferi și de care aveau nevoie cei pe care îi putem numi pelerini, erau, pur și simplu, importate chiar de acești călători. Astfel, tot felul de produse se adunau la Mecca, provenind din Yemen, Siria, Bizanț, Persia, India, Egipt, din țările Africii Negre și chiar din China. Este vorba de produse alimentare, de țesături de toate categoriile, perle, aur, oțel călit, arme, îmbrăcăminte brodată, parfumuri, mosc, ivoriu, pietre prețioase etc.

Toate aceste mărfuri erau purtate pe cămile. Unele produse erau vândute pe loc, iar altele erau reexpediate în toate direcțiile, după cerințele traficului.

Monopolul acestor complicate operațiuni era deținut de meccani sau, mai bine spus, de corașiții.

Un corașiit, devenit băiat de șase, șapte ani, la început păzea cele câteva oi ale familiei, crescute pentru laptele necesar consumului familial și pentru lâna din care se confecționa îmbrăcăminte. De asemenea, el mai păzea una, două sau mai

multe cămile ale șefului casei. Aceste animale erau folosite pentru transportul mărfurilor spre țări îndepărtate. Ele formau caravane pe care le-am putea numi „naționale”, care se îndreptau spre sud sau spre nord, în funcție de sezon.

La vârsta de 15 ani, copilul devenea caravanier ucenic. La început, supraveghea cămilele tatălui său; în timpul călătoriei, el le încărca cu mărfuri, le conducea cu joarda și, când caravana se oprea, le ducea la păscut, noaptea dormea pe lângă ele, le îngrijea, le reîncărca. Tot timpul păzea marfa oferită la vânzare, fără a avea răspunderea de a o și vinde. Asta implica o anumită maturitate și o experiență destul de dezvoltată în afaceri, ceea ce tânărul nu putea să le aibă decât pe la 20-25 de ani. Atunci el devenea un bărbat solid, cu bicepsi și cu picioare puternice, rezistent la orice fel de probe, pentru că a fi caravanier însemna că erai obligat să parcurgi, pe jos, trasee inimaginabile, de la 500 la 2000 de kilometri, ceea ce nu era o glumă. Devenit bărbat, tatăl său îl lăsa să se descurce singur. El dezvoltă în feciorul lui sensul comerțului, deja înăscut în el. Tânărul avea responsabilitatea încărcăturilor aparținând tatălui lui, care rămânea la Mecca, așteptând cu nerăbdare întoarcerea fiului său.

Meccanul, care avea calități excepționale de înțelepciune și ponderațiune și, de asemenea, simțul afacerilor, putea, chiar dacă își avea propriul magazin la Mecca, să conducă o caravană. Trebuie spus că o caravană nu se încredințează oricui. Căci aceasta ar fi ca și cum am încredința comanda unei nave unui simplu matelot.

SOCIETATEA MECCANĂ

Această viață nu s-a schimbat deloc de milenii.

La sfârșitul acestui al șaselea secol, Mecca ocupa un loc preponderent în comerțul Orientului.

Dar opulența orașului era departe de a cuprinde întreaga populație. De fapt, alături de o clasă de bogați, aristocrați și conducători, trăia o alta, foarte săracă. Deși era de origine nobilă, din tribul coraișiților, al cărui leagăn era Mecca, acest trib nu a fost favorizat de soartă. Dată fiind sărăcia acestei clase, ea nu avea nicio participare la deciziile luate de aristocrația meccană privilegiată, care se constituia într-un fel de parlament „Dar Nedua”, unde se reglau problemele importante ale cetății.

O a treia clasă era constituită de sclavii cumpărați pe piața externă. În general, erau negri care, în momentul în care erau cumpărați de un meccan, pierdeau orice speranță de a se elibera cândva.

La Mecca mai trăia și o a patra clasă socială. Ea era compusă din „Ahabiți”. Aceștia erau abisinieni liberi angajați în armata de mercenari a orașului Mecca. Ei erau plătiți din fondurile municipale ale orașului, fiind folosiți, în caz de război, împotriva dușmanilor. Aceștia erau bărbați puternici, aleși pe sprânceană, rolul lor unic fiind acela de a-și închiria brațele în lupte.

Activitatea comercială a orașului adesea depindea de buna recoltă din țările vecine, cum ar fi Abisinia, Persia, Yemen, Siria, Bizanț, Irak. Anii răi, penuria, invazia de lăcuste, epidemiile, cutremurele de pământ, care provocau foamete profundă, se repercutau asupra activității economice din Mecca, confruntată cu mari riscuri și cu momente dure. Pe de altă parte însă, bogații aveau întotdeauna suficiente rezerve de alimente și de bani, împrumutând și celor săraci, cu camătă sau cumpărându-le copiii ori luându-i în sclavie.

CREDINȚELE

În ceea ce privește credințele la Mecca, în oraș domnea cea mai mare confuzie spirituală. Totuși, toată lumea credea într-un Dumnezeu unic, atotputernic, dar impenetrabil și inaccesibil. Se

invoca numele de Allah. El însă nu era la îndemâna credinciosului. Era un pic de Iehova al evreilor. Unii nici nu îndrăzneau să pomenească numele acestei divinități. La Mecca erau evrei și creștini în mic număr. Exista o dogmă cunoscută, bine fixată, într-un amestec de credințe mai mult sau mai puțin heterodoxe.

Caaba sau Casa lui Dumnezeu, a Dumnezeului unic, era un loc ce aparținea tuturor, evreilor, creștinilor sau păgânilor. Aici existau statuile lui Abraham, Moise, Isus, Maria, Jupiter, Venus, Tanit, confundat cu Astarte, Moloch, fără să mai considerăm nenumărații idoli adorați de Arabi, cum ar fi Lat, El'Ozza, Manat, Baal, Hobal.

Fiecare trib al Arabiei avea idolul lui, făcut din piatră, marmură, metal, aur sau argint, montat pe câte un soclu așezat pe caldarâmul din jurul Casei Domnului. O dată pe an, arabii din toate regiunile veneau în pelerinaj la acest sanctuar sacru. Făcând înconjurul de mai multe ori, își adorau idoli, simultan cu variate operațiuni comerciale, pentru a-și putea plăti călătoria și pentru a avea și unele beneficii.

Nu întotdeauna pelerinii erau oameni ireproșabili. La Mecca se venea, de asemenea, pentru a se amuza, pentru a petrece momente de plăceri, cu femei ușoare ce mișunau în acest oraș opulent. Se bea vin. Se auzeau, se declamau poeme scrise într-o arabă șlefuită. Pe toată durata târgului, orașul se transforma într-un loc liber, deschis, imposibil de descris. Unii pelerini se întorceau la casele lor ușurați de mărfuri și de câștigul tranzacțiilor realizate. Cei mai răsați din mulțime puteau să găsească oameni cu suflet bun, care să le împrumute bani, cu o dobândă exorbitantă, permițându-le, astfel, să se reîntoarcă acasă.

MECCA ATACATĂ DE TRUPELE ABISINIENE.

NAȘTEREA LUI MOHAMED IBN ABDALLAH

A fost să fie ca în acest oraș, nu prea curat nici socialmente, nici moralmente, nici spiritual, să se nască Mohamed ibn Abdallah, pe la 571 d.H., din familia coraișită a lui Benu Hachim, nobil, dar sărac, cu rădăcini profunde pe linia rabilor adnan.

În acel an, o armată abisiniană comandată de Abraha, vice rege abisinian al Yemenului, înaintă spre Mecca, probabil pentru a o cuceri. Rațiunile acestei invazii sunt puțin cunoscute. Se zice că vice regele voia să deturneze fructuosul comerț de la Mecca spre orașul creștin Nedjrane, unde creștinii instituiseră un fel de Caaba, cu scopul de a-i deturna pe arabi dinspre Mecca spre acel oraș.

În armata lui Abraha exista un elefant cu bizarul nume de „Mahmoud”, nume care ne amintește de „mamutul” siberian.

Abraha înaintă cu elefantul lui și cu o armată bine organizată pe străzile orașului Mecca, în timp ce locuitorii se închiseseră în locuințele lor sau se refugiaseră pe înălțimile dintre ravine. Șeful lor, Abdel, bunicul lui Mohamed, văzu cum i se răpise turma de cămile. El merse atunci la generalul abisinian, care își manifestă surprinderea în fața acestui demers neobișnuit din partea unui șef al unei comunități atât de importante cum era cea din Mecca. El se aștepta la o propunere de pace, care l-ar obliga să părăsească teritoriul sacru Mecca. Însă nici vorbă de așa ceva. Abdel ceru restituirea bunurilor lui, iar în privința Casei Sacre a lui Dumnezeu, considera că acesta va ști să se descurce singur cu invadatorul; asta nu era de fel treaba lui, un simplu proprietar al unei turme de cămile, la care ținea mai mult decât la orice altceva. Această atitudine pașnică a șefului arab ne probează că bogații meccani nu aveau nicio

vocație marțială. Ei doreau să trăiască în pace în bogatul lor oraș.

În fapt, Dumnezeu apără „Casa” sa, așa cum o ființă umană niciodată nu ar fi putut să o facă. Astfel, el imobiliză elefantul lui Abraha și decimă armata invadatoare printr-o epidemie de sifilis, aruncând asupra ei, din cer, cu jeturi de pietre otrăvite, cu ajutorul unor misterioase păsări cu numele „ababil”. Abdel bine spusese că Dumnezeu va ști să-și apere sanctuarul. Abraha s-a întors din drum, fără să mai pretindă ceva. Anul acesta se numește „anul elefantului”. În timpul acestor memorabile evenimente, consacrate într-o surată coranică, s-a născut Mohamed.

DEPRAVAREA MORAVURILOR

Mecca îi „învinge” pe abisinieni... Ea redevine, mai mult ca niciodată, un mare centru comercial și de pelerinaj. Dar nu-și schimbă deloc conduita. Moravurile se degradează amenințător. Societatea meccană ajunge la un asemenea grad de decadență, încât sunt încălcate toate regulile de morală.

Într-un astfel de mediu depravat creștea Mohamed. Din fericire, Dumnezeu făcu din el un bărbat sănătos, chiar sanctificat. Cinstea lui înăscută atrăgea spre el toate privirile compatrioților, care îl numeau „el Amine”, bărbat de încredere, cu obiceiuri austere și de o conduită ireproșabilă, bărbat inimos, de o bunătate tot timpul nedezmănițită. Niciodată nu s-a integrat în societatea coruptă și putredă în mijlocul căreia trăia.

Cu toate acestea, la Mecca domnea securitatea. Cetatea era organizată ca republică negustorească, plutocratică. Regimul guvernamental nu era bine definit. Triburile din care se compunea societatea erau reprezentate democratic, pentru evitarea oricărei puteri sau hegemonii personale. Consiliul notabililor „El mala” era o adunare în care erau reprezentate toate triburile. Acest consiliu asigura direcția afacerilor cetății.

Cartierul aristocratic al orașului se găsea la „El Batha”, care era nucleul alcătuit din Caaba și dependențele sale, precum și din casele familiilor nobile, așa cum erau cele ale lui Makhzum sau Benu Umia, oameni nobili și bogați, având putere datorită banilor câștigați dintr-un comerț intens; hașemiții, bine născuți, dar săraci, cărora se alipiseră Mohamed, Benu Abdeddar, Adi, Taim, Nawfel, Assad, Zohra, cu ale lor triburi șterse, s-au impus prin prezența lor, datorită nașterii și legăturilor familiale avute cu triburile bogate și puternice.

Dincolo de El Batha, locuiau „meccanii de afară”, metecii, sclavii artizani și refugiații. Acolo erau situate tavernele, locurile de amuzament unde hetairele dansau în sunet de tamburină „deff”, incitându-și admiratorii să consume băuturi excitante până la ultima lețcaie.

În El Batha „medjilii” se adunau în fiecare seară pentru a discuta despre afaceri, despre comerț, caravane, bursă, mărfuri, monopol, politică, religie. Acolo, notabilii coraișiți discutau despre Mohamed, acest bărbat din carnea și din sângele lor, care voia să le schimbe credințele și modul de viață, să le suprimе privilegiile, micșorându-le câștigurile, dând, astfel, o lovitură fatală comerțului lor, împiedicându-i pe arabi de a veni să-și adore idolii pe care trebuia ca ei să-i protejeze. Acest om voia să-i ruineze, să-i aducă în mizerie. Se știa bine că nu există decât un singur Dumnezeu. Din asta nu trebuia să se facă o boală. Dar ce rău făceau, deci, acești idoli concepției despre un Dumnezeu unic? Meccanii erau garanții idolilor pe care îi adora fiecare trib, mijlocind ca, în fiecare an, fiecare trib să vândă, să cumpere, să schimbe la troc, îmbogățindu-se și îmbogățind pe coraișiți. Mohamed să-și închidă ochii! Să facă și el așa cum fac și ei! Dacă vrea bani, turme de cămile, de ovine, ei îi vor da. Dacă el vrea să fie șef sau rege, asta nu mai ține! Meccanii erau gata să-și facă un suveran al lor, binemeritat. Ei ar fi onorați, căci el ar avea calitățile unui bun monarh...

Aceasta era societatea putredă pe care Mohamed voia să o schimbe de sus până jos. Pe el nu-l interesau nici banii, nici onorurile.

Dumnezeu l-a însărcinat să asaneze moravurile decăzute ale arabilor. El trebuia să se achite de această misiune divină și nicio putere din lume nu putea să-l abată. Meccanii opulenți urmau să o simtă pe pielea lor. Era o luptă de moarte ce urma să se dea între ei și el, timp de 23 de ani, până la victoria finală ce va fi câștigată de el, pentru că de partea lui erau dreptatea și voința divină.

Mohamed trăia în acest mediu în care el era un străin, moralmente și spiritual.

După ce învățase meseria de caravanier și de comerciant, el abandonă orice activitate lucrativă și se consacră meditațiilor. Părăsea locuința periodic, pentru a se duce în afara orașului cu scopul de a-l adora pe Dumnezeu, departe de toate trepidațiile orașului.